

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1546/2568

พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานี โจทก์ นาย ว. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 176, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 339

## ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดตาม ป.อ. มาตรา 339 แม้จำเลยให้การรับสารภาพและจำเลยไม่สืบพยาน ก็ไม่อาจพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานนี้ได้ ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 แต่กลับปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นว่า โจทก์แถลงไม่ติดใจสืบพยาน โจทก์จึงไม่มีพยานหลักฐานที่จะให้ศาลฟังลงโทษจำเลยในความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอาวุธตามฟ้องได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยมิได้ยกขึ้นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ อีกทั้งแม้ความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นความผิดที่รวมการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ อยู่ด้วยกันก็ตาม แต่เมื่อปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นว่า ศาลอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังแล้วจำเลยให้การรับสารภาพข้อหาตามฟ้องโจทก์ตามบันทึกคำให้การที่สักขีพยานบันทึกไว้ โจทก์และจำเลยแถลงว่าไม่ติดใจสืบพยาน คดีเสร็จการพิจารณา ดังนั้น ข้อเท็จจริงอันเป็นการกระทำของจำเลยที่โจทก์อ้างว่าเป็นความผิด ก็มีเพียงเท่าที่โจทก์กล่าวอ้างในฟ้อง หาได้มีข้อเท็จจริงตามที่พิจารณาได้ความแต่อย่างใดไม่ จึงไม่อาจนำ ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย มาใช้บังคับเพื่อให้ศาลลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีอาวุธดังที่โจทก์ฎีกาได้

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 91, 339, 371 ริมติดปึงตอของกลาง ให้จำเลยคืนสุราขาวจำนวนครึ่งขวดที่ยังไม่ได้คืนหรือหากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาทรัพย์ 35 บาท แก่ผู้เสียหายด้วย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 (1), 371 ให้รอกการกำหนดโทษจำเลยไว้มีกำหนด 3 ปี ให้คุมความประพฤติจำเลย 2 ปี โดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ 8 ครั้ง ภายในระยะเวลาคุมความประพฤติ ให้ทำกิจกรรมบริการสังคมตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 โจทก์อุทธรณ์ โดยรองอธิบดีอัยการภาค 3 รักษาการในตำแหน่งอธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงภาค 3 ซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมายรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงเฉพาะความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐานชิงทรัพย์ ไม่รอกการกำหนดโทษและไม่คุมความประพฤติจำเลยลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ปรับ 1,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 500 บาท จำเลยต้องชังมาพอกแก่โทษปรับแล้วให้ปล่อยตัวไป ริมติดปึงตอของกลาง ยกคำขอของโจทก์ที่ให้จำเลยคืนสุราขาวที่ยังไม่ได้คืนหรือใช้ราคาแทน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีอาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335

(7) หรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า ความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นความผิดรวมการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีอาวุธไว้ด้วยและเป็นความผิดได้ในตัวเอง เมื่อโจทก์บรรยายฟ้องไว้แล้วและเป็นความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี การที่จำเลยให้การรับสารภาพ โจทก์จึงไม่จำเป็นต้องสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพ ศาลย่อมมีอำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์โดยมีอาวุธได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 เห็นว่าความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 ที่โจทก์ขอให้ศาลลงโทษมีอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพและจำเลยไม่สืบพยาน ก็ไม่อาจพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานนี้ได้ ศาลต้องฟังพยานโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 ดังนั้น เมื่อโจทก์ต้องสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยในความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอาวุธตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสอง แต่กลับปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ 8 พฤษภาคม 2566 ว่า โจทก์แถลงไม่ติดใจสืบพยาน โจทก์จึงไม่มีพยานหลักฐานที่จะให้ศาลฟังลงโทษจำเลยในความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอาวุธตามฟ้องได้ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยมิได้ยกขึ้นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 อีกทั้งแม้ความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นความผิดที่รวมการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์อยู่ด้วยก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ซึ่งบัญญัติว่า "ถ้าความผิดตามที่ฟ้องนั้นรวมการกระทำหลายอย่าง แต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง ศาลจะลงโทษจำเลยในการกระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่พิจารณาได้ความก็ได้" ซึ่งในส่วนนี้ปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ 8 พฤษภาคม 2566 ว่า ศาลอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังแล้ว จำเลยให้การรับสารภาพข้อหาตามฟ้องโจทก์ตามบันทึกคำให้การที่สักขีพยานบันทึกไว้ โจทก์และจำเลยแถลงว่าไม่ติดใจสืบพยาน คดีเสร็จการพิจารณา ดังนั้น ข้อเท็จจริงอันเป็นการกระทำของจำเลยที่โจทก์อ้างว่าเป็นความผิด ก็มีเพียงเท่าที่โจทก์กล่าวในฟ้อง หาได้มีข้อเท็จจริงตามที่พิจารณาได้ความแต่อย่างใดไม่ จึงไม่อาจนำบทบัญญัติเช่นว่านี้มาใช้บังคับเพื่อให้ศาลลงโทษจำเลยดังที่โจทก์ฎีกาได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐานชิงทรัพย์มานั้น ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

## องค์คณะ

มาลิน ภู่งศ์ จุลมนต์ · สิทธิพร บุญยฤทธิ์ · ประทุมพร กำเหนิดฤทธิ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1546/2568>